

Καὶ κατὰ Ἀφαίρεσιν Προσωπίας· οἶον, ὃ Κράτης, δο-
κεῖς μοι χρεῖαν ἔχειν Ἰματίου καὶ Νοῦ· ἀντὶ τοῦ καὶ νοῦ.

Καὶ κατ' Ἄρσιν Γράμματος δι' Ἀποσφύρου, οἶον·

» Ὁ Ζεὺς μ' ἐκάλεσεν Πέλοπι γ' Ἐρανον ἐσιῶν.

» Ἡ παμπόνηρον Ὀψον, ὃ Τᾶν, ὁ Γέρας.

Οὔτι Γέρας, ἀλλ' Ἐρανον τι λέγω.

Ἡ Σοφιστικὴ.

Δεκάτη, καὶ ἡ Σοφιστικῶς τεχνευομένη Λέξις εἶναι πολ-
λάκις εὐθετος εἰς τὴν Κωμωδίαν· ἐπειδὴ ἀνακαλυπτόμενος ὁ
εἰς αὐτὴν Δόλος, καὶ ἡ Ἀπάτη, εἰς Γέλωτα διαλύεται. Ἐπιτη-
δεύεται δὲ σοφιστικῶς καὶ Λέξις καὶ Λόγος· καὶ Λόγος μὲν,
οἶον, παίζων τις ποτὲ, ἔκλεψεν ἀπὸ τοῦ Ἄλλεῖς Ὀψάριον, καὶ
εἰς τινα τῶν παρόντων τὸ ἔδωκεν· οἱ Ἄλλεῖς ζητοῦντές το, ἐπει-
δὴ ἤρνεϊτο, τὸν ὠρμιζον, καὶ αὐτὸς ὠμοσεν, ὅτι μῆτε αὐτὸς τὸ
εἶχε, μῆτε ἄλλον ἔξευρε νὰ τὸ ἔκλεψε· καὶ τὸν ἔχοντα πάλιν
ἐδίδαξε νὰ ὁμώσῃ, ὅτι μῆτε ἐκεῖνος τὸ ἔκλεψε, μῆτε ἄλλον
ἔξευρε νὰ τὸ εἶχε. Λέξις δὲ, οἶον τὸ Ὀπτὸν, σημαίνει τὸ Ὀ-
ρατὸν, ἐκ Παραγωγῆς ἀπὸ τοῦ ὄπτωμα, Ῥήματος, καὶ συ-
νηθέσερον τὸ κοινῶς ἐψητόν· εἰάν λοιπὸν παίζων τις σοφιστι-
κῶς ἤθελε λέγῃ τὸ ὠμόν Ὀψάριον νὰ εἶναι ὄπτον, οἱ
πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀκούοντας ἐκλαμβάνοντες τὸ Ὀπτὸν κατὰ τὸ
συνηθέσερον ἀντὶ τοῦ ἐψητόν, ἤθελε θαυμάσασαι, πῶς τὸ Ὀ-
ψάριον ἤθελεν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἅμα καὶ ὠμόν, καὶ ἐφη-
τόν; ὅταν δὲ λυομένης τῆς Ἀπορίας, φανῇ ὁ Δόλος, καὶ ἡ ἐκ
τῆς Ὀμωνυμίας Ἀπάτη, βέβαια ὁ Θαυμασμός εἰς Γέλωτα με-
τατρέπεται.

Εἰς τὴν Σοφιστικὴν Λέξιν ὑπάγεται καὶ ὅση ἐπίτηδες συν-
τάσσεται κατ' Ἀμφιβολίαν, καὶ ἡμπορεῖ νὰ σημαίνῃ δύο, ἢ

καὶ περισσότερα Πράγματα, χωρὶς τινος Διακρίσεως γραφικῆς,
ὡς εἰς τοὺς παρόντας Χρησμούς·

» Ἦξεις, ἀφήξεις οὐ θνήξεις ἐν Πολέμῳ.

καὶ » Κροῖσος Ἄλυον διαβάς μεγάλην Ἀρχὴν καταλύσει.
Ὁπου τὸ Οὐ, λαμβάνεται, καὶ ἀφήξεις οὐ, καὶ οὐ θνή-
ξεις· καὶ τὸ, καταλύσει, Οὐδετερότητα σημαῖνον, λαμβά-
νεται καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁ Κροῖσος τὴν ἑαυτοῦ μεγάλην
Ἀρχὴν καταλύσει, καὶ ἀντὶ τοῦ τὴν τοῦ Πολεμίου
Κύρου μεγάλην Ἀρχὴν καταλύσει. Καὶ ὡς τὸ
» Αὐλητρὶς πίπτωκε« μὲ τὸ ὅποιον ἐπίσης σημαίνεται,
ὅτι καὶ ἡ Αὐλὴ τῆς Οἰκίας τρεῖς πέπτωκε, καὶ ὅτι ἡ Κιθαρω-
δὸς ἡ αὐλοῦσα πέπτωκε· καὶ ὡς εἰς τοὺς Πολιτικούς τούτους
προσέτι·

» Πήγανε σὺ τὸ Ἄλογον καὶ ἐκεῖνος τὸ Γομάρι,

βάλετε τὰ Σαμάρια, κρεμάσετε Κριθάρι.

Ὁπου τὸ Ἄλογον, καὶ Γομάρι νοεῖται καὶ διὰ τὰ Ζῶα, καὶ
διὰ ἐκεῖνους, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ περὶ τῶν Ζῶων γίνεται Λόγος.

Ἔτι εἰς τὴν Σοφιστικὴν ὑπάγεται καὶ ὅση Λέξις ἐπιφέρε-
ται ἀπ' ἄλλης προαρχάσης Ἐννοίας; καὶ μεταλαμβάνεται εἰς
ἄλλην Ἀπόδοσιν διὰ τὰ ἐπόμενα τοῦ Λόγου· οἶον (Ἀριστοφ.
Γππ.)

Κλέων. » Οὐκ ἂν μ' ἔασις; Ἄλλ: Οὐ μὰ Δία. Κλ: Καὶ
μὰ Δία. Ἄλλ: Μὰ τὸν Ποσειδῶν.

Κλ. » Οἱ μοι διαρράγησομαι. Ἄλλ. Καὶ μὲν ἐγὼ σ' οὐ παρήσω.
Χορός. » Πάρες πρὸς τῶν Θεῶν αὐτῶ διαρράγησαι.

Ὁπου τὸ μὲν, διαρράγησομαι, ἐλέχθη ὑπὸ τῆς Βίας, καὶ
Δυσανασχετήσεως τοῦ Κλέωνος, τὸ δὲ, οὐ παρήσω, ἐγένετο Ἀπό-
κρισις πρὸς τὸ, Ἄφες· ὁ Χορός ὅμως διὰ Γέλωτα ἔλαβε σο-
φιστικῶς τὸ, παρήσω, συνεχῆς πρὸς τὸ διαρράγησομαι,